

Wat is dat nou, Geloofsgroep Oase?

Naar de kerk gaan was in ons gezin geen discussie, het hoorde er gewoon bij.

Mijn moeder was een gelovige vrouw en ze heeft me eens verteld dat ze eigenlijk in het klooster had gewild als jong meisje. Gelukkig voor mij heeft ze een andere roeping gevonden, die van moeder, die ze met heel haar hart heeft volbracht.

Een vroege herinnering aan de kerk, is dat ik tijdens de dienst in de Judas Thaddeus Kerk in Eindhoven klem kwam te zitten met mijn armpje in de kerkbank. Mijn vader, mijn held, schoot te hulp en forceerde het hout, zodat ik niet verder stil hoefde te zitten. (ook niet meer gedaan). Ook mijn communie deed ik in deze kerk.

Ik was het enige meisje dat niet zo'n communiejurkje had in die tijd, maar ik wilde een broek aan! Nou ik weet het nog; het werd een knalgroene met van die wijde pijpen.

Jaren 70!

Van de juf van de derde klas, heb ik mijn liefde voor bijbel verhalen gekregen.

Als ze klaar was met het doornemen van het weekend met het hoofd van de school, op maandag morgen – wij maar wachten – dan las ze altijd een mooi, spannend bijbel verhaal voor. Tenminste zo herinner ik het me. Het waren net sprookjes. En we mochten er dan een mooie tekening bij maken in ons godsdienst schriftje.

Ook mijn vormsel heb ik gedaan in de 'Judas'. De voorbereidingen deden we in een gastgezin dat tegenover ons op het plein woonde. Hun dochter Jolanda deed ook mee. Ik was super verlegen in die tijd, maar dit vond ik heel leuk om te doen.

Na onze lagere schooltijd gingen we vaker naar de St. Petrus kerk in Woensel. Daar waren mijn ouders getrouwd en mijn ome Bert zong er in het Gregoriaanse mannenkoor. Dat maakte indruk. Je hoorde hem er altijd bovenuit met z'n basstem.

Mijn moeder hield ook van zingen. Ik zat altijd naast haar en vond dat ze prachtig kon zingen. Naar de kerk gaan voelde daardoor als een feestje.

Latijnse missen waren het daar voornamelijk. Ik vond het prachtig om daar naar te luisteren en om te proberen te achterhalen wat ze nou eigenlijk zongen. Mijn moeder maakte er heel ondeugend wel eens iets anders van dan wat er stond! En dat zong ze dan keihard mee, waardoor wij het schaamrood op de kaken kregen. Maar wel leuk.

Ik kende alle gebeden en rituelen uit mijn hoofd. Ik had wel een hekel aan de wierrook. Maar toch had dat ook wel iets.

We hadden er ook een leuke 'no-nonsens'- pastoor. Pastoor Verhoeven. Ik weet niet hoe hij het voor elkaar kreeg, maar hij overleed op Goede Vrijdag. Dat moet toch het ultieme moment zijn voor een pastoor! Alleen de hele Pasen liep in de soep dat jaar.

Rond mijn 18^e ging ik bij het voetballen. De Rooms Katholieke Sport Vereniging Woensel natuurlijk. Alleen ... dat was dus op zondagmorgen.

Toch zaten mijn broer en ik dan op zaterdagavond ook nog wel eens in de banken.

Met het voetballen, gaan studeren en het huis uit gaan, werd het kerk gaan toch iets minder, zoals denk ik met de jongeren in veel gezinnen.

Ik kreeg toen een relatie met een christelijke Nigeriaan. Die was zelf ook harstikke gelovig en letterlijk ín de kerk geboren. Met hem bezocht ik Afrikaanse vieringen. Prachtig zoals dat daar gaat.

De dienst begint daar ergens om een uur of 10, maar uren later ben je ook nog welkom.

Het duurt daar immers zo'n beetje de hele dag. En eten deden we daar ook. Ik voelde me daar als één van de weinige blanken heel erg welkom. Als kleurling tussen de blanken is dat wel eens anders, denk ik.

Ik kon toen wel eens jaloers zijn op de manier van intens geloven van deze mensen. Ze gaan daar zo in op, dat zit zo diep. Dat komt echt uit het hart. Daar zijn wij blanken te nuchter voor. En dan met z'n allen in een dansende en zingende rij naar voren om een centje in het offermandje te mogen gooien. Daar is vieren echt een feestje.

En ik deed mee!

Toen we kinderen kregen, ben ik op zoek gegaan naar een kerk om ze wel katholiek te laten dopen. Mijn man had op een katholieke kleuterschool bij de nonnen gezeten in Nigeria, dus hij kon zich daar wel in vinden.

Dat was nog niet zo eenvoudig. In mijn oude kerk de Petrus, waren ze niet zo voor mijn plannen om het tweetalig te doen. Ik had namelijk wel al plannen hoe ik het wilde.

We woonden toen inmiddels in Veldhoven, op het grondgebied van de Jozef parochie, maar de Heikant trok mij meer. Dus maar eens aangeklopt bij de St. Maartenkerk.

Daar kregen we te maken met pastor Paul Clement, die meteen open stond voor mijn verzoek. Hij kwam op huisbezoek en was zo aardig voor ons en speelde met mijn inmiddels 10 maanden oude dochter. Wij waren 'om'. En zo zijn we bij de Maartenkerk terecht gekomen. Ook mijn zoon is er, tegelijk met een dochter van mijn vriendin, door Pastor Paul gedoopt. We hadden steeds veel te zeggen over de viering, en hebben steeds zelf de boekjes mogen maken.

Mijn kinderen gingen naar neutraal onderwijs, samen met de buur kinderen die Jehova getuigen waren, maar die met kerst altijd bij ons naar de boom en het stalletje kwamen kijken. Die 'katholieke opvoeding' had ik liever zelf in de hand, dan dat ik dat de school liet doen vond ik.

Maar toen kwam de communieleeftijd. Hoe moet dat? Ik ging informeren, weer bij de Maartenkerk. Ik bleek een jaar te vroeg! Communie was pas in groep 4. Maar dat kwam mooi uit, want nu had ik een jaar de tijd om met de werkgroep mee te draaien en te kijken hoe het daar aan toe ging, voordat mijn dochter haar communie deed. En zo gebeurde het. Ik heb dat jaren gedaan totdat de jongste ook zijn communie deed.

In de kinderrijke Heikant heb ik jaren lang met veel plezier, veel kinderen iets bij mogen brengen over je thuis mogen voelen bij God, over samen brood delen, over vergeven en doen zoals Jezus deed. Ik weet niet of dat heel 'heilig' is en of ik dan zo heel gelovig ben. Maar het zijn wel waarden en normen die iedereen zou moeten kennen. En als dat dan is door middel van liedjes, knutselen of mooie verhalen rondom iemand die het goede voorbeeld gaf, dan is dat prima en werkt dat voor mij.

Maar ook mijn kinderen werden ouder, ik kreeg een andere relatie en ik groeide met mijn gezin mee naar het Vormsel toe.

Ook zo'n mooie leeftijd van jeugd om mee te kunnen werken en iets bij te brengen.

En daarna werd het voor mij Rock Solid, in samenwerking met de protestantse kerk, waar we door middel van spelletjes en samenzijn ook even een momentje van bezinning hebben met de jeugd.

Ondertussen was er in Veldhoven in de katholieke kerken van alles gaande, zoals jullie misschien wel in de kranten hebben gelezen. Veel ervan kwam negatief in het nieuws helaas. Toch is het anders, positief zelfs.

De fijne samenwerking met pastoor en vrouwelijke (!) pastoraal werker met ons als 'leken' werd niet meer zo als wenselijk ervaren door de hoge heren in Den Bosch of waar ze dan ook vandaan mogen komen. Ja, misschien ben ik wel te modern in het geloven geworden. Ik ben opgegroeid met de oude manier van kerk zijn. Dat was mooi, maar voelt niet meer als van deze tijd voor mij.

Maar het bisdom wil blijkbaar terug naar die tijd. Veel vrijwilligers van de oude 'Hovenier parochie', die er heel veel tijd in hebben gestoken, willen door gaan op de manier waar ze al jaren mee bezig waren. En niet alleen zij.

Ik zelf ben gewoon niet meer gevraagd door de huidige pastoor om nog mee te doen aan wat ik jaren deed voor heel veel kinderen in de kerk. Ik was immers een 'handlanger' van die al te populaire pastoraal werkster, die ze liever niet meer hebben.

Tja, vrouwen in de kerk... je mag er iets van vinden.

Maar gelukkig er is een alternatief nu. Voor alle mensen die iets met de waarden en normen van Jezus hebben of daar nieuwsgierig naar zijn. Voor hen die willen bijdragen aan een leefbare samenleving en de boodschap op een eigentijdse manier willen beleven, is er nu Oase. Net van start gegaan, maar doorgaand op de manier zoals we dat eigenlijk al deden met veel enthousiaste vrijwilligers. Dus ook niets vreemds in Veldhoven. Nee, écht geen sectie van rare mensen. Maar gewoon met mensen die je al kende waarschijnlijk. Of de moeite waard om mee kennis te maken.

Toen ik dan ook gevraagd werd om in het nieuw te vormen bestuur van Geloofsgroep Oase plaats te nemen heb ik JA gezegd. Het is nodig dat er iets 'anders' is.

We hebben nog veel ideeën, wensen, ook al veel ervaring en toch nog een energiek jong bestuur. Daar moesten ook vrouwen in, vond ik, dus JA, ik doe mee.

'Mijn ding' is het nu om ook de jonge gezinnen en jeugd er bij te betrekken. Want een geloofsgroep zonder deze leeftijdsgroep gaat het niet redden.

Sacramenten zoals in de katholieke kerk willen we niet aanbieden, maar we willen wel kinderen een kennismaking met de bijbel bieden en ze leren hoe je dat dan doet, dat vergeven, samen spelen en samen delen. Voor nu, maar ook als ze groot zijn.

Dat leren doen we al tijdens een KinderWoordDienst, naast de viering.

Maar we willen meer.

We willen ook vieringen en bijeenkomsten houden met kinderen en jongeren, hen bij elkaar brengen op een manier die bij hen past. Maar dan moeten we ze eerst leren kennen en zullen de gezinnen die daar interesse in hebben zich bij ons kenbaar moeten maken. Dan kan via de website van Geloofsgroep Oase Veldhoven.

We zijn er nog niet, maar samen op de goede weg. Met brood voor onderweg.

Heb je interesse, zoek je ook zoiets voor je gezin, heb je zelf nog ideeën of mis je nog iets, meld je aan bij Oase of kom een keer naar een viering en vertel dan wat je ervan vindt. Bij de koffie bijvoorbeeld. Van harte welkom.

Hetty van den Hurk

www.oaseveldhoven.nl